

bygge paa med Hensyn til Hvide Sande-Kommissionens Betænkning; og det, synes jeg, er en meget væsentlig Brist i den saakaldte historiske Fremstilling, at der ikke gives Oplysning herom.

Nu var den daværende Minister en meget stor Optimist. Han udtalte nemlig om de af Hvide Sande-Kommissionen foreslaaede Arbejder, at de var af en saadan Art, at de kunde udføres til enhver Tid af Aaret, de kunde skride ganske sikkert skridtvis fremad, saa at hvad man ikke kunde opnaa at udføre i den ene Sommer, kunde man udføre i den næste, der kunde ikke ske noget som helst, der kunde bevirke, at Arbejdet standsedes. Det var en alt for optimistisk Udtalelse af den højtærede Minister. Den blev vel fremsat tidlig paa Aaret, men den blev ikke, saa vidt jeg kan erindre, omstødt ved nogen senere Udtalelse af Ministeren — Rigsdagen sad jo flere Maaneder angaaende denne Sag —, og det viste sig da ogsaa, at den ikke kunde holde Stik. Det meget tvivlsomme i hele den Sag, der af Hvide Sande-Kommissionen blev forelagt os, fik ogsaa kraftige Udtryk under Forhandlingerne den Gang. Paa den ene Side var der et Medlem, som foreslog, at man skulde følge Kommissionen, og sagde, at nu havde man her Garanti for, at vi ikke kastede Pengene bort, at disse Mænd, der sad i denne Kommission, var Garanti for, at vi vidste, hvad vi gik med til, nemlig en Afgørelse af, at selv om Hvide Sande-Løbet havde været forkert, var det maaske alligevel det, man skulde blive staaende ved, og tilføjede, at skulde der lukkes, naaede man det bedst paa den Maade, her var foreslaaet, idet man saa ikke kastede Pengene bort. Og Tvivlen kom meget stærkt frem hos det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk), som udtalte, at det var det sidste, han vilde gaa med til. Han havde Lyst til at sige, at skulde det vise sig, at disse to Indbygninger var ufyldstgørende, ikke kunde holde, ikke kunde afvande Ringkøbing Fjord, at der vilde komme Oversvømmelser, vilde han tage det bestemteste Forbehold o. s. v., han troede, det fornøftigste sikkert vilde være, at Rigsdagen sagde: Vi prøver nu de to Indbygninger, vi ser, hvorledes de vil virke, men viser de sig utilfredsstillende, er det

bedst, at vi hurtigst muligt lukker og laver et Udløb et andet Sted. Dette var hans bestemte Standpunkt i denne Sag. Nu ved jeg ikke, om det ærede Medlem fra Lemvig vil vise sine Revisorevner ved at revidere den Opfattelse, han den Gang havde, men i hvert Fald nu, da det har vist sig, at disse Indbygninger ikke kan løse Spørgsmaalet, er det naturligt, at man forsøger en anden Løsning.

Der var selvfølgelig den Løsning af Spørgsmaalet, jeg tillod mig at nævne ved første Behandling, nemlig at man gik til at befæste Hvide Sande-Løbet, men desværre foreligger der intet Forslag desangaaende, thi det Forslag, der er fremsat af det største Mindretal, løser ikke Sagen paa denne Maade. Der er vistnok omtrent ingen, der tror, at det foreslaaede bliver den endelige Løsning, og en enkelt af Forslagsstillerne har allerede i Forgaars taget Forbehold i saa Henseende. I Stedet for at man, naar man vilde gaa den Vej, burde gennemføre Projektet til de 3 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som Ingeniørerne har udarbejdet, gaar man til at bevilge Smaabeløb, en lille Million ad Gången — maaske nu denne Gang en stor Million —, og man gennemfører aldrig noget fuldstændigt. Man gennemfører en Mængde kvarte Foranstaltninger, og bedst som man staar ved Afslutningen af en kvart Foranstaltning, væltes den af Naturbegivenheder. Saa gaar man til den næste store eller lille Million, men gennemfører stadig ikke noget fuldstændigt. Den ærede Ordfører udtalte i Lørdags om Sluseprojektet, at det var et Projekt, som var meget dyrt, idet det vilde koste 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men det burde overvejes. Det kan jeg i og for sig være enig med ham i. Beløbets Størrelse bør ikke være afskrækkende, vi maa nu bort fra denne stadige Udførelse af kvarte Foranstaltninger — halve kan man ikke en Gang kalde dem — og maa være paa det rene med, at skal der skaffes en tilfredsstillende Løsning, koster den flere Millioner Kroner, og nu da man en Gang har foretaget en Gennemgravning, er Ulykken den, at de 129,000 Kr. drager Millioner efter sig. Men lad os da straks stille os paa det Standpunkt: Her skal ofres Millioner, og saa gælder det om, at disse Millioner bliver anvendt paa en saa-